

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	11
TRANSLİTERASYON NOTLARI.....	15
Bölüm I – ONTOLOJİK ÇERÇEVE.....	19
1. Kabala’da Krallık: Tiferet–Malhut İlişkisi.....	18
2. İsim ve Kimlik Analizi: Shlomo – Shalom – Shalem.....	20
3. İlahi Hükümrânlığın Epistemolojisi: Tiferet’in Işığı ve Malhut’un Kabı.....	22
4. Bilgelik = Or HaHohma → Or HaHasadim dengesi	23
Bölüm II – BİRLİĞİN ŞARKISI.....	25
1. Şir HaŞirim’in Zivug Doktrini İçindeki Yeri	25
2. Zeir Anpin ve Şehina Birliği	26
3. “Mitah” (Yatak) Metaforunun Kavramsal Statüsü:.....	28
Bölüm III – İLAHİ İSİMLERİN KRALI.....	31
1. Shemot Bilgeliği – Zohar III, 73a.....	31
2. Orta Çizgi: Hasadim ve Gevura’nın Birleşimi.....	32
3. Dört Dünya – Zohar II, 172a.....	34
Bölüm IV – KUTSAL KRALLIĞIN ARINMASI.....	37
1. Devarim 17:17 Yasası ve I Krallar 11 Gerilimi	37
2. Talmud Şabbat 56b – “Süleyman Günah İşlemedi”.....	38
3. Arzu → Niyet → Denge Bozulması	39

Bölüm V – TAPINAK, KRALLIK VE ŞEHİNA.....41

1. Bet HaMikdaş'ın İnşası – Malhut'un Kutsanması.....41
2. Davud → Süleyman: Işığın Nesilden Nesile İnişi 42
3. Krallığın Doğası – Ruth, Midrash HaNe'elam 42

Bölüm VI – DÜŞÜŞTEN SEMBOLE.....45

1. Tarihî Figürden Evrensel Sembol Dönüşüm 45
2. Kral Değil – Birlik Yasasının Öğretmeni 46
3. “Şalom Kralı” → Tiferet'in Tecellisi 46

Bölüm VII – ARZU, BİLGELİK VE KADININ MİMARİSİ:

BELKIS VE SÜLEYMAN SEMBOLİZMİ.....49

1. Arzu'nun Dış Yüzü: Kadın Figürünün Arketipi 49
2. Belkis: Dış Sistem Bilgelisinin İç Merkeze Yolculuğu 50
3. Saray ve Çoklu Kadınlar: Parçalı Arzuların Tek Merkezde Toplanması ..52
4. Tahtın Getirilmesi: Dış Gücün İçsel Dengeye Entegrasyonu 53
5. Bilgelik ve Güzellik: Formun İçeriğe Etkisi 55
6. Düşüş Riski: Çoklu Arzuların Yan Etkisi.....56
7. Arzu İle İlişkinin Eğitimi: Aşkın İçsel Dönüştürücü Gücü 57

Bölüm VIII – HİRAM'IN SESSİZLİĞİ VE SÜLEYMAN

MABETLERİNİN MİMARİ SEMBOLİZMİ: MASONİK

HERMENÖTİK BİR OKUMA 61

1. Gösterge Bilimi: “Hiram” Neden Sessizdir? 61
2. Süleyman Mabedi'nde Mimari Sembolizm 62
3. Ustalık Derecesi ve Bilginin Aktarımı 64
4. “Ölüm” Motifi (Yıkılamayan Şeyin Yıkılması) 65
5. Kraliyet Meşruiyeti ve İçsel Meşruiyet.....67
6. Eksik Sütun – Eksik İnsan 69
7. Sonuç – Meşruiyetin Sessiz Eşiği 71

Bölüm IX – SÜLEYMAN'IN ÜÇ AYNASI: BİLGELİK, BARIŞ

VE İNŞA.....75

- Giriş: Süleyman'ın Zohar'daki Üçlü Görünümü.....75
1. Birinci Ayna – Bilgelik (Hohma).....76
 2. İkinci Ayna – Barış (Şalom).....78

3. Üçüncü Ayna – İnşa (Binya)	80
4. Süleyman'ın Bilgelik Mimarisi: Form–Ses–Sayı Üçlüsü	82
5. Zohar'da Süleyman – Tam İnsan Modeli	84

Bölüm X – OTANTİK KABALİSTİK KAYNAKLARDA

SÜLEYMAN ANALİZİ.....87

<i>Kısım 1</i> Zohar, Vayikra, Peraşa Acharei Mot, Pasuklar 71-94.....	87
<i>Kısım 1 Genel Değerlendirme</i>	145
<i>Kısım 2</i> Zohar, Vayikra, Peraşa Acharei Mot, Pasuklar 95-104.....	147
<i>Kısım 2 Genel Değerlendirme</i>	173
<i>Kısım 3</i> Zohar, Vayikra, Peraşa Kedoshim, Pasuklar: 26, 47, 58, 64.....	177
4. Zohar, Vayikra, Peraşa Emor, Pasuklar: 94, 102, 110.....	185
5. Zohar, Vayikra, Peraşa Behar, Pasuklar: 48, 62	193
6. Zohar, Vayikra, Peraşa Bechukotai, Pasuk 42.....	199
<i>Kısım 3 Genel Değerlendirme</i>	203

KAYNAKÇA.....207

KAVRAMLAR SÖZLÜĞÜ.....211

YAZAR HAKKINDA 217

ÖNSÖZ

İnsanın kendisine dair en eski soruları çoğu zaman en sessiz metinlerin içinde saklıdır. Tarih, olayları anlatır; fakat anlam, sembollerin arasından fısıldar. Süleyman figürü, bu fısıltının en yoğun duyulduğu eşiklerden biridir. Zekânın, hükmün ve içsel mimarinin kesişim noktasında duran bu isim; tarihsel anlatılarda bir krala, ezoterik literatürde bir mimara, manevi öğretilerde ise içsel düzenin personifikasyonuna dönüşür. Onu izlemeye karar veren okur, sadece bir kişiyi değil, insanın kendi içindeki mabedi nasıl kurduğunu da takip etmeye başlar.

Her anlatı, kendi çağının sorusuna cevap verir. Fakat bazı figürler, çağların sorularını aynı noktaya yönlendirir: Niyet ile eylem arasındaki mimari nedir? Taşın ağırlığı ile vicdanın ağırlığı neden aynı yankıyı üretir? Sessizlik hangi noktada bilgiye dönüşür? Bu çalışma, cevaplardan çok yankıyı dinlemeyi seçer. Çünkü yankıyı takip eden, taşın düştüğü yeri bulur.

Süleyman, çokuluslu anlatılarda farklı yüzlerle karşımıza çıkar: Kimi onu hükmün doruğunda görür, kimi çöküşün eşliğinde. Kimisi mimarisine hayran kalır, kimisi sessizliğine. Fakat figürün ardındaki asıl merak noktası, insanın içsel düzeninin nasıl inşa edildiğine dair sezgisel bir çizgi bırakmasıdır. Mabeyn, dışarıda yükselmeden önce içeride şekillenir; insanın niyeti arınmadan

eylemi doğuramaz. Taş, dış yüzeye konmadan önce iç dünyada dövülüp şekillenirse sadakat kazanır.

Bu kitapta kullanılan kabalistik alıntılar, hermenötik bir araç olarak seçilmiştir. Kaynakların çoğu binlerce yıl öncesinin otantik metinlerine dayanır ve nesilden nesile değişmeden aktarılmıştır. Anlatı, böylece yorumun sınırlarını genişletmeden derinleştirir. Dışarıdan bakıldığında pasuk açıklamaları dar bir alana sıkışmış gibi görünse de, içeride okunduğunda insan davranışının arketipsel mimarisine temas eder. Bu nedenle alıntılar, sadece tarihî bir köprü değil, bağlamın derinliğini gösteren bir “ışık kırılması” gibidir.

Yöntem, yüzeysel hikâyeyi takip etmek yerine sembollerin aralığındaki sessiz mimariyi okur. Kraliyet üzerindeki hüküm kadar, ustalığın sessizlikle taşınan ağırlığına da yer verir. Mimarlık–antropoloji paralelliği, insanın kendi manevi yapı taşlarını nasıl taşıdığını gösterir. Arketip analizi, binlerce yıllık tekrarların modern çağda hangi biçimlerle karşımıza çıktığını işaret eder. Okur, tarih dışına taşmadan tarih altına iner; olayın gürültüsü değil, yapının statik sesi duyulur.

Süleyman’ın önemini belirleyen şey sadece tarihî kudret değil, “*çöküşten sonra bile varlığını koruyan iç mimari bilgisidir.*” Çoğu figür çöktüğünde unutulur; o, çöktüğünde bile yeniden okunur. Çünkü ***düşüşün mimarisini kavrayan, yükselişin yasasını da öğrenir.*** Taşın yerinden oynaması bazen bir krallığın değil, bir insanın iç dengesinin habercisidir. Bu yüzden bu figürü izlemek, kendini izlemeye dönüşür.

Pasuklar, yüzeyde kısa görünür; fakat anlamlarını kavramak, okuru içsel anolojiye davet eder. Mabet içindeki iki sütunun neden birbirine dokunmadan işlev gördüğü, sessizliğin neden bilgiyle aynı ağırlıkta olduğu ve eksikliğin neden yeniden inşa hakkı sunduğu burada anlaşılır. Bu alıntılar, metnin iddiasını değil,

mimarisini gösterir. Çünkü gerçek mimari, gözle değil yankıyla okunur.

Okur, bu sayfalarda tarihsel bir figürü izler gibi görünse de, aslında kendi içsel kolonlarının gölgesine bakar. İnsan, taşıdığı şeyi anlamadan taşıyamaz. Sütun eksikse tavan düşmez; fakat gölge değişir. Ve gölge değiştiğinde, insanın yönü de değişir. Bu nedenle bu anlatı, hükümranlığın sonunda değil, mabedin içinde başlar.

Sonunda fark edilen şudur: Süleyman, sadece bir zamanın değil, **her insanın iç zamanındaki** mimari eşigidir. Onu okumak, zamana değil, *taşa* bakmaktır.

Ve taş, konuşmaz. Yalnızca duran şeyin ağırlığını gösterir.

Anlatı, yalnızca bilgelik makamının değil, *Malhut niteliğinin* izini taşır. Zira üst dokuz sefirotun potansiyeli, Malhut'ta görünür hâle gelmedikçe hiçbir değer taşımaz; *ışık sadece oraya indiğinde ifşa olur*. Bu nedenle Süleyman, hükümrân bir kral olmaktan öte, potansiyeli fiile dönüştüren *son eşik* sembolüdür. Üst dünyanın mimarisi, alt seviyede karşılığını bulmadığında gölgede kalır; Süleyman, bu karşılığın adıdır.

Malhut'un doğası, tıpkı Şabat gibi çalışmayı değil *tamamlanmayı* temsil eder. Altı gün boyunca inşa edilen her şey, Şabat'ta anlam kazanır; tıpkı üst sefirotun ışıklarını Malhut'ta mühürlendiği gibi. Bu perspektif olmadan hikâye eksik, mimari yarım, ses yankısız kalır. Süleyman'ın değeri, tahta değil; tacın ışığı yansıtacak son düzlem oluşundadır. Bu yüzden onun adını izlemek, sadece hükmü değil *ifşayı* okumaktır.

Malhut'un doğası, yaratılışın bütün eksenini taşır. Üstteki dokuz sefirotun her biri potansiyelin farklı yüzlerini gösterir; ancak ışık, yalnızca en altta görünür olur. Bu nedenle son basamak, zayıf değil; *amaçtır*. Tıpkı Şabat gibi: altı gün boyunca işlenmiş olan her şey, yedincide anlam kazanır. Süleyman'ın sırrı da buradadır; hükmün ağırlığında değil, ışığın inişine uygun *iç mimari* nin kurulmasındadır. “**Üst dünya, sadece sesini duyacak bir kap**

bulduğunda konuşur.” Ve o kap, bilginin kendisi değil; bilginin kalpte aldığı biçimdir.

Bu yüzden Süleyman’ın hikâyesi, yalnızca bir krallığın anlatısı değildir. Aynı zamanda ışığın nerede görünür hâle geldiğinin anatomisidir. O, üst dokuzun iç titreşimini alt düzeyde tutabilen *form eşitliğini* sağladığı için seçildi; çatıyı değil, zemini onurlandırdığı için. ***Çünkü mesele, ışığı çağırmak değil; ışık indiğinde çökmeden durabilmektir.*** İnsan iç mabedini bu dengeyle kurduğunda, yukarıdan gelen ses kendi içinde yankı bulur. Ve yankı, görünmeyen görünür olduğu andır.

Çünkü ışık, ancak kalbi dengede olanlarda kendi yüzünü tanır; ve o yüz tanındığında, varlık tamamlanır.

TRANSLITERASYON NOTLARI

Bu çalışmada Zohar ve otantik Kabalistik kaynaklardan aktarılan kavramlar, metin içinde Türkçe okunuşlarıyla verilmiştir. Okuyucunun özgün kaynaklara erişimini kolaylaştırmak için, temel terimlerin İbranice yazımı, uluslararası transliterasyonu ve bu kitapta kullanılan standart Türkçe yazımı genel karşılıkları ile aşağıda belirtilmiştir. Ancak unutulmamalıdır ki, bazı kavramlar kullanıldığı yere göre anlam farklılaşmasına uğrayabilir.

Orijinal Yazım (İbranice)	Transliterasyon (İngilizce)	Türkçe Okunuş	Anlam / Kavramsal Karşılık
עשיה	Assiyah	Asiya	Manevi Dünyaların (ABYA) en alt derecesi; eylem, tezahür ve madde boyutu. Yaratılışın icra düzeyini temsil eder.
בית המקדש	Beit HaMikdash	Bet HaMikdash	Tapınak / Manevi Merkez
בינה	Binah	Bina	Anlayış / Kavrayış
ברית	Brit	Brit	Ahit / Bağ / Mühür